

РЕШЕНИЕ

№ 5952

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **13373** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.80 от Закона за държавната собственост. Образувано е по жалба на Ц. Й. А.-Г., М. А. Г. и И. Т. К. срещу Заповед № ДС-20-00029 от 07.11.2019г. на областен управител на област С.. Жалбоподателите твърдят, че актът е издаден в нарушение на изискването за мотивираност, на административно-производствените правила и целта на ЗДС-основания за оспорване и отмяна по чл.146 т.2, т.3 и т.5 от АПК. В проведените открити съдебни заседания на 19.06.2020г. и 02.10.2020г. жалбоподателите, редовно призовани се представляват от адв. П. Г., който поддържа оспорването и моли съдът да отмени административния акт. Представени са писмени бележки на 15.10.2020г. и с вх. № 32677/20.10.2020г., в които са развити подробни съображения за незаконосъобразност на заповедта. Заявено е искане за възстановяване на направените по делото разноски в размер на сумата от 1 530.00 лева.

Ответникът- Областен управител на област С. е редовно призован и се представлява от адв.И. Т., който оспорва депозираната жалба. По същество на спора претендира да се постанови решение, с което да се потвърди заповедта, а доводи в защита на нейната законосъобразност са изложени в писмена защита от 12.10.2020г. Направено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министерство на външните работи се представлява от юрк. М. Я., от която е представен писмен отговор на 26.05.2020г., в който са посочени

съображения за законосъобразност на постановената заповед. Допълнителни аргументи за неоснователност на оспорването на акта са формулирани в писмена защита от 16.10.2020г. Заявено е също искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение за законосъобразността на акта.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 190 от 01.03. 1991г. на директора на Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус /Б./, на основание чл. 18 от Закона за наемните отношения /отм./, Ц. Й. А. с двучленното си семейство е била настанена във ведомствено жилище на Б.- апартамент № 2, находящ се в жилищен блок 209А /сега бл.216/, вх.1, ет.1,[жк]. Съставен е бил акт за държавна собственост № 3688 от 06.03.1990г., като правата за стопанисването и управлението на жилищната сграда в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на тринадесет етаж, построена през 1987г. са били предоставени на Б..

Впоследствие за имот с идентификатор № 68134.4091.171.1.2 е издаден АЧДС № 08796 от 11.02.2015г., видно от който апартамент № 2, находящ се в [населено място],[жк], бл.216 /стар № 209А/, вх.1, ет.1 е със застроена площ от 83.82 кв.м., състои се от две стаи, кухня и сервизни помещения, заедно с прилежащото му мазе № 2 със застроена площ от 5.84 кв.м. и 1.540 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото. По отношение на този недвижим имот са предоставени права за управление на Министерство на външните работи.

С Решение № 103 на Бюрото на Министерски съвет от 10.05.1990г. е дадено съгласие за еднократно изключване на 110 апартамента от фонда на основните средства на Б., които да се продадат по установения ред на наемателите - български граждани, живеещи продължително време в тях.

Ц. Й. А.-Г. е подала молба за довършване на процедурата по замяна на процесния апартамент, на основание § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС, като е била образувана преписка № 94ЦЦ/60/2001г. Касае се за довършване на процедура по замяна със собствен нейн недвижим имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] за който е било дадено от директора на Б. съгласие по реда на чл.137 ал.1 от НДИ /отм./ с писмо изх. № Б-09-00-105/04.03.1991г.

С писмо № 94ЦЦ/60/ от 26.03.2012г. областният управител на С. област е уведомил жалбоподателката, че молбата ѝ не може да бъде уважена, тъй като не са изпълнени изискванията на § 66 от ПЗР към ЗИД на ЗДС, а именно: разпоредбата касае довършване на производства по продажба на държавни жилища, а не производства по замяна на такива. Освен това, липсвала и издадена заповед по чл.137 от НДИ /отм./. Посочено е, че с издаването на това писмо, преписката се счита за приключена.

С писмо изх. № 06-00-13/07.08.2012г. министърът на външните работи е отправил покана до Ц. Й. А. за доброволно освобождаване на апартамент № 2, намиращ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М.- 2 част“, блок 216, вход 1, етаж 1, тъй като липсвало правно основание за обитаването му. Бил е предоставен двумесечен срок от получаване на писмото за изпълнение.

Поради неосвобождаване на жилището в посочения срок, е отправено искане до областния управител на област С., с изх. № 06-00-14/19.02.2016г. /вх. №

0409/2/23.02.2016г./ от министъра на външните работи, за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Като мотив на искането е посочен чл. 22, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост /ППЗДС/, а именно, че право за настаняване в държавни ведомствени жилища имат лицата, които са в трудово или служебно правоотношение със съответното ведомство, а Ц. Й. А.-Г. не е служител на ведомството.

С писмо рег. № 0409/2/ от 10.03.2016г. Ц. Й. А.- Г. е уведомена, на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, че е започнало административно производство по издаване на заповед за изземване на недвижим имот държавна собственост, на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, представляващ апартамент № 2, находящ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М.- 2 част“, блок 216, вход 1, етаж 1. Същото е изпратено на жалбоподателката с писмо с обратна разписка на S. post № [ЕГН] /л.53 от делото/, като пратката не е връчена, а е направено отбелязване, че „лицето не е намерено на адреса“. Съставен е бил протокол № 0409/2 от 07.09.2016г., с който на таблото на Областна администрация на област С. на дата 01.09.2016г. е било поставено уведомлението за образуване на административното производство. Впоследствие видно от протокол № 0409/2/ от 15.11.2017г. , на дата 13.11.2017г. от таблото за обявления е било свалено горепосоченото писмо.

В хода на административното производство е установено, че на адреса, на който се намира жилищния имот са регистрирани лицата Ц. Й. А.- Г. и И. Т. К. от дата 28.12.2001г. Изяснено е, че М. А. Г. е съпруг на Ц. Й. А.-Г..

Видно от извършена справка в НБД „Население“ изх. № 441/23.06.2020г., М. А. Г. има обявен постоянен и настоящ адрес от дата 10.09.2004г., както следва: [населено място], район „К. село“, [жк], [жилищен адрес]0.

Жалбоподателката Ц. Й. А.-Г. и И. Т. К. са с обявени постоянен и настоящ адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] /справка изх. № 440/23.06.2020г. и констатация по лична карта №[ЕИК]/17.11.2011г./

Със съдебно решение № I-49-205/22.08.2014г. по гр.дело № 58815/2011г. на СРС, ГО, 49 състав е бил отхвърлен предявен от Ц. Й. А.-Г. срещу Държавата, представлявана от МРРБ иск с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК във вр. чл.79 ЗС за признаване със сила на присъдено нещо, че тя е собственик на недвижим имот с идентификатор № 68134.4091.171.1.2, представляващ самостоятелен обект в сграда- апартамент № 2, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] с площ от 83.73 кв.м.

С решение № 3040/14.04.2016г. по гр.дело № 19536/2014г. на СГС, II- „В“ състав е оставено в сила решението на първоинстанционния съд.

С определение № 119/28.02.2017г. по гр.дело № 4043/2016г. ВКС на РБ, ГК, I-во отделение не е допуснал касационно обжалване на решение № 3040/14.04.2016г. по гр.дело № 19536/2014г. на СГС, II- „В“ състав.

Административното производство е приключило с издаването на оспорената Заповед № ДС-20-00029 от 07.11.2019г. на областния управител на област С., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е наредено изземването от държанието на Ц. Й. А.-Г., И. Т. К. и М. А. Г. на недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерство на външните работи /МВНР/, представляващ апартамент № 2, находящ се в [населено място], район „М.“, ж.к „М.- 2 част“, блок 216 /стар 209А/, вход 1, етаж 1, поради това, че лицата го държат без правно основание.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок, считано от 09.11.2019г. от лица, които имат правен интерес от оспорването /чл.147 АПК/, доколкото процесният акт пряко и непосредствено засяга техните права. По въпроса относно допустимостта на съдебния контрол по отношение на акта е постановено определение № 3301/04.03.2020г. по адм.дело № 2444/2020г. на ВАС на РБ, IV-то отделение.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство.

Заповедта е мотивирана по см. на чл.59 ал.2 от АПК, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си. Областен управител на област С. е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Актът е мотивиран, като са посочени, както правните, така и фактическите основания за постановяването му, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висиящия съдебен процес.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 и ал.4 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

В хода на протеклото административно производство са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените- чл.34 ал.3 и чл.35 от АПК, които са накърнили правото на защита на оспорващия и са го пречили да упражни в пълен обем. Административният орган не е уведомил по никакъв начин И. Т. К. и М. А. Г. за образуването пред него производство. Не им е осигурил правото на участие в процеса, не им е предоставил възможност да изразят становище по събраните доказателства. Не са приети писмените обяснения, респ. възражения на тези двама жалбоподатели, които те са могли да направят, ако бяха известени, че е стартирала процедура по изземване от тяхното държание на недвижимия имот с идентификатор № 68134.4091.171.1.2. Ответникът не е изпратил уведомление по чл.26 ал.1 от АПК до И. Т. К. и М. А. Г. и е приключил производството без да се обезпечи участието им в него. След като на страната не е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът не е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси. На основание чл.168 ал.4 от АПК, визираното нарушение със съществен характер представлява абсолютно основание за отмяна на заповедта от 07.11.2019г. Едва след издаване на акта, с писмо изх. № 06701/05.06.2020г. и по молба вх. № ОА23-06296/05.06.2020г. на И. Т. К. са били предоставени част от събраните в административното производство 5 бр. писмени доказателства. Достъп до преписката е осигурен на И. Т. К. в лично качество и като пълномощник на своята майка също на 05.06.2020г. /протокол № ОА23-06321/05.06.2020г./ и то отново във връзка с подадено от него заявление вх. № ОА23-05977/01.06.2020г. Неучастието на засегнатата страна и необсъждането на нейните възражения, обяснения,

доказателствени искания, може да доведе до различни изводи и до различно проявление по предмет, обем и съдържание на крайното властническо волеизявление, чрез което се прилага законът от административния орган.

В обжалваната заповед не се съдържат конкретни фактически обстоятелства, защо имотът се изземва от държанието на лицата И. Т. К. и М. А. Г., като са отразени единствено мотивите за изземване на същия от Ц. Й. А.-Г.. Посочено е само, че жилището се ползвало на отпаднало правно основание, съобразно нормата на чл. 22, ал. 1 от ППЗДС, а именно – жалбоподателката не е била в трудово/служебно правоотношение с МВнР, както и че същата е придобила фактическа власт върху процесния имот като наемател, т.е. тя е държател на апартамента за друго. Нещо повече на стр.4, ред 15 и ред 16 от заповедта е описано, че „не е налице сключен договор за наем по силата на който К. Д. З. и Д. К. З. да държат процесния имот-държавна собственост, като с изтичане на срока на предизвестieto, е следвало те да освободят жилището“. Недопустимо е в един административен акт да се излагат твърдения и съображения, които не се отнасят до неговия адресат/и, а до други лица, които не са страни в административното правоотношение.

Спрямо двамата жалбоподатели липсват каквито и да е съждения, формирани от ответника защо е насочено изземването на вещта и по отношение на тях. Обстоятелството, че М. А. Г. е съпруг на Ц. Й. А.-Г. по никакав начин не доказва твърдението на ответника, че той фактически владее или държи имота без правно основание, нещо повече, неговият обявен постоянен и настоящ адрес не съвпада с този на апартамент № 2, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Изцяло в доказателствена тежест на ответника е да докаже, че всяко едно от лицата, срещу което е насочено изпълнението на акта, упражнява фактическа власт върху вещта, а фактът, че е съпруг/съпруга на друго, не обуславя такъв извод. Единственият аргумент на ответника да насочи изземването на жилището и към И. Т. К. е, че същият е регистриран на административния адрес, обект на производството. Това, обаче, не съответства на изискването на закона за мотивиране на административния акт, защото не са изтъкнати обективни, ясни, точни причини за разпореденото към него задължение да освободи и предаде по този административен ред владението върху жилището.

По отношение на Ц. Й. А.-Г. не става разбираемо какво е приел административният орган – дали тя е придобила фактическата власт върху имота като наемател / Заповед № 190/01.03.1991г. на директор на Б./, или пък не е налице сключен договор за наем между нея и МВнР. Противоречивите мотиви в обжалваната заповед по отношение на едно и също обстоятелство съществено ограничават правото на защита на засегнатото лице и представляват самостоятелно основание за отмяна на оспорваната заповед, тъй като недвусмислено не може да се обоснове, дали имотът се изземва поради отпаднало правно основание, съобразно нормата на чл. 22, ал. 1 от ППЗДС или поради липса на сключен договор за наем.

Спрямо жалбоподателката Ц. Й. А.-Г. административният орган е иницирал изпращането на уведомление по реда на чл. 26 от АПК с изх. № 0409/2/10.03.2016г. Тя обаче не е била редовно уведомена за образуваното административно производство по следните съображения: Пратката с баркод № [ЕГН], в която се е съдържало писмото не е била връчена на нейния адресат, като е отразено обстоятелството „лицето не е

намерено на адреса“. Съгласно чл. 5, ал. 1 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, изготвени от Комисията за регулиране на съобщенията на основание чл.36 ал.2 от ЗПУ, препоръчаните пощенски пратки се доставят на адреса на получателя срещу подпис. В ал. 3 от цитираните общи правила е уредена хипотезата, когато пощенската пратка не може да бъде доставена поради отсъствие на получателя. В този случай в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор. Броят на служебните известия и времевият интервал на уведомяване на получателите се определят от пощенските оператори в общите условия на договора с потребителите, като служебните известия трябва да са не по-малко от две, а срокът за получаване на пратката в пощенската служба е не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне.

Липсват доказателства, че пощенският оператор е изпълнил задължението си съгласно чл. 5, ал. 3 от Общите правила да изпрати най-малко две служебни известия при отсъствие на получателя. Липсват и доказателства за посещаването на адреса от служители на пощенския оператор [фирма]. Ето защо, не е налице една от двете алтернативно предвидени предпоставки по чл.61 ал.3 във вр. чл.26 ал.2 от АПК /в редакцията преди отмяната и изменението, обн. ДВ. бр.77/18.09.2018г. в сила от 10.10.2019г./ - лицето не е намерено на адреса, за да се пристъпи към поставяне на обявление на таблото в сградата на Областна администрация С. за периода 01.09.2016г. до 13.11.2017г.

За пълнота на изложението, съдът отбелязва, че заповедта е издадена и при нарушение на материалния закон. Не са налице трите материалноправни предпоставки, обуславящи осъществяването на фактическия състав на чл. 80 от ЗДС. Въпреки, че имотът, предмет на изземване от жалбоподателите, безспорно съставлява частна държавна собственост, неправилно административният орган е приел, че към датата на издаване на заповедта този имот се държи без правно основание.

Установи се, че със Заповед № 190/01.03.1991г. на директора на Б. процесното жилище е отдадено под наем на Ц. Й. А.-Г. и нейното 2-членно семейство. По преписката не са събрани и приети писмени доказателства, че този договор е прекратен по реда и на основанията, регламентирани в чл.36 и чл.37 от ЗНО /отм. ДВ.бр.44/21.05.1996г./ до дата 01.06.1996г. След този момент е приложима разпоредбата на чл. 24, ал. 1 и ал. 3 от ЗДС, съгласно която наемното правоотношение се

прекратява или по реда на ЗЗД, или при наличие на някое от основанията, изрично и изчерпателно посочени в ал. 3. В случая няма отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на договор за наем по см.на чл.238 ЗЗД.

Оспорваната заповед е издадена и при несъобразяване с разпоредбата на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКПЧОС/. Тримата жалбоподатели не притежават към дата 07.11.2019г. и към момента на приключване на устните състезания в процеса- 02.10.2020г. друго жилище, което да задоволява потребностите им от дом. Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи е подписана, ратифицирана от Република България и е обнародвана, поради което по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията тя е част от вътрешното право и има примат при противоречие с норма от националното право. Член 8 от Конвенцията защитава и гарантира правото на личен и семеен живот, на жилище и тайната на кореспонденция. Тези права не са абсолютни и могат да бъдат ограничавани при наличие на предпоставките по ал. 2, а именно: ограничението да е предвидено в закона, да е необходимо в едно демократично общество и да преследва една от изброените цели. С обжалваната заповед е осъществена намеса в правото на жалбоподателите на личен и семеен живот, и в правото им да ползват необезпокоявани жилището си. Независимо, че имот с идентификатор № 68134.4091.171.1.2, обитаван от Ц. Й. А.-Г., не е нейна собственост, обстоятелството, че тя пребивава и живее в него 29 години го прави нейно „жилище“ по смисъла на чл. 8 от Конвенцията. Липсват доказателства за необходимост от защита на интересите на националната и обществената сигурност, като и останалите основания по чл. 8, ал. 2 от ЕКЗПЧ. Хипотетичната потребност други лица да бъдат настанени в процесния имот не може да преодолее реалната опасност Ц. Й. А.-Г., която е в увредено здравословно състояние да остане без дом. Фактът, че между искането до областния управител на област С., с изх. № 06-00-14 от 19.02.2016г. /вх. № 0409/2/23.02.2016г./ от министъра на външните работи за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС и издаването на **Заповед № ДС-20-00029 от 07.11.2019г.** са изминали повече от 3 години, не мотивира съда да приеме, че в случая се касае за такава необходимост от защита на интересите на националната и обществена сигурност, която да negliжира базисните потребности на едно семейство, и най-вече на един възрастен човек с увредено здраве, от сигурен дом и подслон.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е

доказана по своето правно основание и следва да бъде уважена, а заповедта от 07.11.2019г. отменена, поради издаването ѝ при съществено нарушение на административно-производствените правила и в несъответствие с нормите на материалния закон /чл. 146 т.3 и т.4 от АПК/.

Съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото областен управител на област С. не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за оспорващите лица.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.1 от АПК в полза на жалбоподателите следва да се възстановяват направените от тях разноски в процеса, които възлизат в общ размер на сумата от 1 530.00 лева и включват: 30.00 /тридесет/ лева заплатена държавна такса по сметката на съда /л.69/, както и адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв.П. Н. Г. в размер на 1 500.00 лева, съгласно три договора за правна защита и съдействие от 18.06.2020г. /приложени на л.140, л.142, л.144 от делото/.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, *Административен съд София-град*, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ц. Й. А.-Г., М. А. Г., И. Т. К. **Заповед № ДС-20-00029** от **07.11.2019г.** на областен управител на област С..

ОСЪЖДА Областна администрация на област С. с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Ц. Й. А.-Г. ЕГН [ЕГН], М. А. Г. ЕГН [ЕГН], И. Т. К. ЕГН [ЕГН] всички с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 1 530.00 /хиляда петстотин и тридесет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване пред Върховния административен съд на Република

България.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните на основание чл.138
АПК.

Съдия: